

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ

ΛΑΤΙΝΙΚΑ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Α. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

κείμενο 1

Ο γιος πέθανε. Η Αρρία του ετοίμασε την κηδεία έτσι, ώστε να αγνοείται από το σύζυγο· όχι μόνο αυτό αλλά και κάθε φορά που εκείνη έμπαινε στην κρεβατοκάμαρα του συζύγου προσποιούνταν ότι ζούσε ο γιος (τους) και στο σύζυγο, που ρωτούσε πολύ συχνά τι κάνει το παιδί, απαντούσε: «Κοιμήθηκε καλά, πήρε την τροφή του (έφαγε) με όρεξη (πρόθυμα).» Έπειτα, όταν τα δάκρυά της, που για πολύ χρόνο είχαν συγκρατηθεί (συκρατούσε), νικούσαν και ξεσπούσαν, έβγαινε έξω.

κείμενο 2

Για πολύ καιρό κόπιαζε μάταια· κάθε φορά που το πουλί δεν απαντούσε, ο παπουτσής συνήθιζε να λέει: «Κρίμα στον κόπο μου! [έχασα το λάδι και τον κόπο μου!]. Επιτέλους, το κοράκι έμαθε το χαιρετισμό και ο παπουτσής επιθυμώντας χρήματα, το έφερε στον Καίσαρα. Όταν άκουσε το χαιρετισμό, ο Καίσαρας είπε: «Στο σπίτι ακούω αρκετούς τέτοιους χαιρετισμούς». Τότε ήρθαν στο νου του κορακιού τα λόγια του αφεντικού του: «Κρίμα στον κόπο μου! [έχασα το λάδι και τον κόπο μου]». Σ' αυτά τα λόγια, ο Αύγουστος γέλασε και αγόρασε το πουλί τόσο, όσο δεν είχε αγοράσει κανένα μέχρι τότε.

κείμενο 3

Οι φιλόσοφοι πιστεύουν ότι ο κόσμος κυβερνιέται από τη βούληση των θεών· νομίζουν ότι αυτός είναι κάτι σαν κοινή πόλη και πολιτεία ανθρώπων και θεών και ότι ο καθένας ξεχωριστά από εμάς είναι μέρος αυτού του κόσμου· [...] Και δεν πρέπει να επικρίνεται περισσότερο ο προδότης της πατρίδας παρά ο προδότης του κοινού συμφέροντος ή ο λιποτάκτης (όποιος λιποτακτεί) από τη γενική ευημερία για χάρη της ατομικής του ωφέλειας και ευημερίας. Από αυτό συμβαίνει, ώστε να πρέπει να επαινείται αυτός (να είναι αξιέπαινος αυτός), ο οποίος πέφτει για την πατρίδα, επειδή αρμόζει να είναι πιο αγαπητή σε μας η πατρίδα παρά εμείς οι ίδιοι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. filii /fili
funera
puero

quem
lacrimas tuas
diutissime
eos
domuum / domorum
avi/ ave
mentium
dominorum suorum
nullius
communi salute
magnopere / magno opere
carissimam

2.α. egrediariis /-re
egredereris /-re
egressura sis
egressa sis
egressa esses και απαρέμφατο μέλλοντα egressuram esse

β. morere
intretur
egeratis
responsum esse
vinces
venissent
perderemini
afferte
solitulum esse
laudandus fuit
faciendarum
casum και casu

3.

filium: υποκείμενο στο ειδικό απαρέμφατο vivere, ετεροπροσωπία.

suae: επιθετικός προσδιορισμός στο lacrimae, έμμεση αυτοπάθεια.

interroganti: επιθετική μετοχή με υποκείμενο το marito, ως επιθετικός προσδιορισμός στο marito.

pecuniae: γενική αντικειμενική στο cupidus.

audita: αφαιρετική απόλυτη νόθη ή ιδιάζουσα χρονική μετοχή με υποκείμενο το salutatione, ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα dixit.

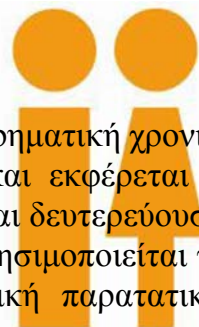
corvo: δοτική προσωπική στην απρόσωπη έκφραση venit in mentem.

ad verba: εμπρόθετος προσδιορισμός της αναφοράς ή της αιτίας στο risit.

cariorem : κατηγορούμενο στο patriam μέσω του esse.

esse: τελικό απαρέμφατο ως υποκείμενο στο απρόσωπο ρήμα decet

4.α. «cum lacrimae suae, diu cohibitae, vincerent»: Δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον ιστορικό/διηγηματικό σύνδεσμο cum και εκφέρεται με υποτακτική, για να υπογραμμίσει τη βαθύτερη σχέση μεταξύ κύριας και δευτερεύουσας πρότασης, δημιουργώντας μεταξύ τους μια σχέση αιτίας-αιτιατού. Χρησιμοποιείται για διηγήσεις του παρελθόντος. Συγκεκριμένα εκφέρεται με υποτακτική παρατατικού

(vincerent), γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (egrediebatur: παρατατικός) και δηλώνει το σύγχρονο στο παρελθόν. Είναι φανερός ο ρόλος του υποκειμενικού στοιχείου που υπάρχει στην υποτακτική. Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα egrediebatur.

β. ut nos debeamus laudare eum

γ. cum (Augustus) salutationem audivisset

δ. lacrimis suis vincentibus prorumpentibusque, egrediebatur

ε. huic ab Arria funus ita paratum est, ut maritus ignoraret

στ. quae cohibitae sunt/erant

ζ. nobismet ipsis

5. α. Mundus regitur numine deorum

β. Cicero narravit ad illa verba Augustum risisse emisseque avem tanti, quanti nullam adhuc emisset

